

Девојкаџа која ја бркаше месечинаџа
Сара Адисон Ален

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...
ИЗДАВАЧКА КУЌА САКАМ КНИГИ

www.sakamknigi.mk

На светот има толку многу книги, а толку малку време...

Строго избрани одлични наслови за сите кои сакаат книги со уникатни приказни достоини за нивното време...

Наслов на оригиналот

The girl who chased the moon

© 2010 Sarah Addison Allen

Copyright © за македонското издание

Издавачка куќа Сакам книги, 2014

Превод Ивана Николовска

Стручна редакција Ана Кулеванова

Лектор Марија Иванова

Главен уредник Ивана Николовска

Интернет маркетинг менаџер Деана Николовска

Компјутерска обработка и дизајн Диме Спасев

Сите права за книгата се задржани. Ниту еден дел од ова издание не смее да биде препечатуван, копиран или објавуван во која било форма или на кој било начин во електронските или печатените медиуми, без писмена согласност од издавачот.

**Ова издание е финансирано и поддржано од
Министерство за култура на Република Македонија**

*Девојка̄а која ја бркаше
месечина̄а*

Сара Адисон Ален

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

**Во сеќавање на познатиот нежен џин:
Роберт Першин Ваглоу (1918-1940).**

*Кога умрел на возраст од дваесет и две години,
тој бил висок двесте и седумдесет сантиметри -
свешки рекорд кој никогаш не е срушен.*

Прва глава

На Емили ѝ требаа неколку секунди за да сфати дека автомобилот веќе беше застанат. Таа го крена погледот од својата бразлетна со приврзоци која загрижено ја вртеше околу зглобот и погледна низ прозорецот. Двата огромни даба во дворот пред куќата изгледаа како две засрамени дами затечени сред мавтање со рацете, нивните светлозелени фустани од лисја се нишаа на ветрот.

„Ова е куќата?“ го праша таа таксистот.

„Шелби Роуд број шест. Малабај. Ова е куќата.“

Емили се колебаше, а потоа му плати и излезе. Воздухот надвор беше сладок како домати и мирисаше на орев, истовремено беше преубав и необично чуден. Веднаш ја натера да си ги допре усните со јазикот. Надвор се стемнуваше, но уличните светилки сè уште не беа вклучени. Таа беше вчудовидена од тоа колку сè околу неа беше тивко. Одеднаш се почувствува премногу лесно поради сите тие работи. Немаше улични звуци. Немаше разиграни деца. Немаше музика, ниту телевизија. Се чувствувааше како да дошла во некој друг свет, како да пропатувала некое невозможно растојание.

Додека таксистот ги вадеше нејзините две големи исполнени торби од багажникот, таа го разгледуваше

соседството. Улицата беше порабена со големи стари куќи, а најголемиот дел од нив со своите бојадисани тремови и уредни градини беа како извадени од вистински стар јужњачки филм.

Возачот ги спушти торбите на тротоарот до неа, кимна, а потоа влезе во автомобилот и си замина.

Емили го гледаше додека исчезнуваше. Неколку прамени коса од нејзиното кратко опавче беа олабавени, па таа ги пикна зад увото и ги фати рачките од торбите. Ги влечеше зад себе додека се префрлуваше од тротоарот на патеката која водеше кон куќата, влезе во дворот и навлезе под сводот од дебели дрвја. Под дрвјата беше уште потемно и постудено, па таа го забрза чекорот. Но кога излезе од под сводот од другата страна, таа се вкопа в место кога ја забележа глетката пред себе.

Куќата воопшто не личеше на другите куќи во соседството.

Се гледаше дека некогаш била млечно бела, но сега беше сива, а огромните старински заоблени прозорци беа прашливи и валкани. Таа мошне очигледно ја покажуваше својата старост; дворот беше преполн со лушпи од боја од сидовите и скршени парченца од ќерамидите од кровот. На приземјето имаше голем кружен трем чиј кров служеше како балкон за вториот кат, а дабовите лисја кои очигледно се беа собирале со години ги покриваа двете. Да не беше чистата патека направена од стапки и одење која водеше до средишниот дел од скалите, дефинитивно ќе изгледаше како никој да не живееше таму.

Ова беше местото каде што пораснала мајка ѝ?

Таа си ги почувствува рацете како ѝ треперат, па се увери себеси дека тоа се должеше на тежината на торбите. Се качи по скалите и дојде до тремот, влечејќи ги торбите зад себе, а со нив и многу лисја. Ги спушти торбите и се приближи до вратата каде што веднаш тропна, но само еднаш.

Никој не отвори.

Се обиде уште еднаш.

Повторно ништо.

Стави уште неколку прамени коса зад увото, а потоа си погледна преку рамо како да очекуваше да најде некаков одговор зад себе. Кога не најде никаков одговор, таа повторно се сврте кон старата 'рѓосана врата со мрежа и викна, „Здраво?“

Просторот звучеше празно.

Никој не одговори.

Таа претпазливо влезе. Внатре немаше вклучени светла, но последната светлина од денот со кашлање влегуваше низ прозорците во трпезаријата, веднаш од нејзината лева страна. Мебелот во трпезаријата беше темен, богат и старински, но нејзе ѝ изгледаше премногу голем, како да беше направен за џин. Од нејзината десна страна очигледно имаше уште една соба, но таа беше затворена со голема шибер врата како хармоника. Пред неа имаше ходник кој водеше до кујната и широки скали кои водеа кон вториот кат. Таа дојде до првата скала и викна, „Здраво?“

Во тој момент, вратата хармоника брзо се отвори и Емили скокна наназад. Оттаму излезе еден постар човек со сребрена коса кој мораше да се наведне за да не си ја удри главата од сводот над вратата. Тој беше неверојатно висок и одеше со вкочането држење, како нозете да му беа здрвени. Изгледаше како да беше лошо изграден облакодер направен од меко дрво, наместо од бетон. Изгледаше како да би можел да се сруши во секој момент.

„Конечно дојде. Почнав страшно да се загрижувам.“ Неговиот течен јужњачки глас беше она што го имаше запомнето од нивниот прв и единствен телефонски разговор пред недела дена, но тој немаше никаква допирна точка со нејзините очекувања.

Таа го изви вратот и ја поднавали главата наназад за да го погледне. „Ванс Шелби?“

Тој кимна. Изгледаше како да се плашеше од неа. Таа беше збунета од самата помисла што некој олку висок би можел да се плаши од што било, па одеднаш се затекна како ги контролира своите движења, како се набљудува себеси со цел да не направи нешто за да го преплаши.

Таа полека ја подаде раката. „Здраво, јас сум Емили.“

Тој се насмевна. Потоа неговата насмевка се претвори во гласна смеа која звучеше како пепеласто 'ржење, како голем оган. Кога се ракуваа, нејзината рака целосно исчезна во неговата. „Знам која си, дете. Изгледаш исто како мајка ти кога беше на твоја возраст.“ Неговата насмевка исчезна исто толку брзо како што се појави. Тој ја спушти раката, а потоа згрчено разгледа околу нив. „Каде ти се куферите?“

„Ги оставив на тремот.“

Имаше кратка тишина. Ниту еден од нив не беше свесен за постоењето на другиот до пред некое време. Како беше можно толку брзо да им снеса теми за разговор? Да немаат што да си кажат? Имаше толку многу работи кои таа сакаше да ги знае.

„Па“, рече тој најпосле, „можеш да правиш сè што сакаш горе - целиот горен кат е твој. Јас и онака повеќе не можам да се качувам таму. Артритис во колковите и колената. Ова е мојата соба сега.“ Тој покажа кон вратата која наликуваше на хармоника. „Можеш самата да си одбереш соба, која сакаш, но старата соба на мајка ти е последната од десно. Кажи ми како ќе изгледаат тапетите кога ќе влезеш. Баш ме интересира.“

„Важи. Фала“, рече таа додека тој се вртеше и се упатуваше кон кујната. Неговите чекори беа страшно гласни во неговите чудесно големи чевли.

Емили збунетого гледаше додека тој се оддалечуваше. Тоа беше сè?

Таа излезе на тремот и ги внесе своите торби со влечење. Горе, најде долг ходник кој мирисаше волнесто и тесно. Од двете страни беа распоредени шест врати. Таа тргна низ ходникот, а гребенето на нејзините торби по дрвениот под звучеше прилично гласно во дрвената тишина.

Кога стигна до последната врата од десната страна, таа ги спушти торбите и ја подаде раката кон внатрешниот ѕид за да го најде прекинувачот за светло. Првата работа која ја забележа кога светлото се вклучи беше дека на тапетите имаше редови и редови минијатурни јорговани, а и самата соба навистина малку мирисаше

на јорговани. До сидот беше залепен стар кревет со четири ногарки кои не одеа само надолу до подот, туку се протегаа и вертикално нагоре кон таванот, а горе на нив висеа остатоци од стариот избледен и искинат балдахин, потсетувајќи на мали знаменца.

Покрај креветот имаше едно бело ковчеже. На него, со ракописни букви, беше вдлабено името Далси. Името на мајка ѝ на Емили. Додека поминуваше покрај него, таа го допре со раката и помина врз горниот дел преку буквите, а на врвовите од нејзините прсти се залепи прашина. Под превезот од старост, како да гледаш низ слој мраз, во оваа соба се добиваше необичен впечаток на привилегија.

Тоа немаше логика. Оваа соба воопшто не личеше на мајка ѝ.

Емили ги отвори големите, француски врати и излезе на балконот, газејќи врз исушените дабови лисја кои ѝ стигаа до зглобовите. Сè изгледаше ужасно опасно и сомнително после смртта на мајка ѝ, таа постојано се чувствуваше како да чекореше по мост направен од хартија. Кога замина од Бостон, во заминувањето имаше чувство на надеж, како доаѓањето овде да можеше да ги направи работите добри. Таа впрочем се тешеше со помислата дека ќе се вгнезди во колевката на младоста на својата мајка, дека ќе се поврзе со својот дедо кој воопшто не знаеше дека го имала.

Наместо тоа, осамената необичност на ова место ја исмеваше.

Таа овде не се чувствуваше како дома.

Посегна да ја допре својата среќна бразлетна за утеха, но под прстите почувствува само гола кожа. Во паника го крена зглобот.

Бразлетната ја немаше.

Таа погледна надолу, а потоа се сврте. Избезумено почна да ги клоца лисјата на балконот во обид да ја најде. Брзо влезе во собата и ги внесе своите торби од ходникот внатре, мислејќи дека можеби бразлетната се имаше закачено на некоја од нив. Веднаш ги исфрли сите алишта надвор, а во процесот случајно го испушти

и својот лаптоп кој го имаше замотано во своето бело зимско палто.

Но бразлетната никаде ја немаше. Емили истрча од собата и летна надолу по скалите, а потоа и низ влезната врата. Под сводот од дрвја сега беше толку темно што таа мораше да забави сè додека не стаса до местото каде што допираше светлина од уличните светилки, а потоа се стрча кон тротоарот.

После десет минути залудно барање, таа сфати дека или ѝ имаше паднато на тротоарот и некој веќе си ја имаше земено или ја имаше испуштено во таксито додека си играше со неа, што значеше дека бразлетната сега се враќаше кон населбата каде што го имаше фатено таксито во близина на автобуската станица.

Бразлетната беше на мајка ѝ. Далси ја обожаваше - особено го сакаше приврзокот полумесечина кој висеше на неа. Тој приврзок беше излитен од многуте прилики кога Далси го допираше и триеше меѓу прстите додека се наоѓаше во едно од нејзините отсутни, изгубени расположенија.

Емили полека се врати во куќата. Не можеше да поверува дека ја изгуби бразлетната.

Слушна нешто што звучеше како затворање на машина за сушење алишта, а некоја секунда подоцна, нејзиниот дедо излезе од кујната. „Јорговани“, рече таа кога тој ја најде во ходникот каде што беше застанала да почека тој да ја забележи за да не го исплаши. Колку чудна работа, тој беше цинот, а сепак таа беше онаа која се чувствуваше чудно во куќата, како да не припаѓаше таму.

Тој претпазливо ја погледна, како да очекуваше некој трик од неа. „Јорговани?“

„Ме праша што има на тапетите во старата соба на мајка ми. Има јорговани.“

„Ах. Кога беше мало девојче, секогаш имаше цвеќиња, обично рози. Почна побрзо да се менува со нејзиното растење. Се сеќавам дека еднаш имаше блескави молњи на катран црна позадина. А еднаш имаше дреч тиркизна боја, како стомак на гуштер. Е тој многу го мразеше, но не можеше никако да го смени.“

Тоа ја натера Емили да се насмевне. „Тоа воопшто не личи на неа. Јас се сеќавам дека еднаш...“ Таа престана да зборува кога Ванс ја сврте главата на друга страна. Тој не сакаше да знае. Последен пат ја имаше видено својата ќерка пред дваесет години. Зарем воопшто не беше љубопитен? Повредена, Емили се сврте кон скалите. „Подобро да одам да си легнам.“

„Гладна си?“ праша тој, следејќи ја на растојание. „Утрово бев во продавница. Купив тинејџерска храна.“

Таа стигна до првата скала и се сврте, а тој нагло направи еден чекор наназад. „Фала. Но навистина сум многу уморна.“

Тој кимна. „Добро. Можеби утре.“

Емили се врати во старата соба на мајка си и грбечки падна на креветот. Од душекот се крена облак од прашина. Таа погледна во таванот. Околу големиот старински лустер со куп сијалици беа собрани ноќни пеперутки - привлечени од светлината, тие сега вртеа околу лустерот порабен со пајажини. Таа не можеше да поверува дека нејзината мајка пораснала со ваков огромен старовремски лустер во својата соба. Таа секогаш ѝ држеше предавања, макар и да оставеше само едно вклучено светло во соба без потреба.

Посегна, повлече неколку парчиња од нејзината облека од подот и го закопа лицето во нив. Тие мирисаа познато, како темјанот на мајка ѝ. Емили цврсто ги затвори очите, обидувајќи се да не заплаче. Премногу беше рано за да се каже дека ова беше лоша одлука. А дури и да беше, таа не можеше да промени ништо во врска со тоа. Сигурно можеше да преживее една година овде.

Го слушна ветрот како ги разлетува сувите лисја на балконот, нешто што страшно звучеше како некој да шеташе таму. Ги тргна алиштата од лицето и ја сврте главата за да погледне кон отворените врати кои водеа кон балконот.

Светлината од спалната соба ги осветлуваше врвовите на најблиските дрвја во дворот, но нивните гранки не се нишаа. Таа се исправи и се симна од креветот. Кога излезе на балконот, Емили внимателно разгледа наоколу. „Има

некој?“ извика таа, иако ни самата не знаеше што би направила кога некој би одговорил.

Одеднаш, нешто го привлече нејзиниот поглед. Таа брзо се залепи за гелендерот. Ѐ се причини дека виде нешто во шумата зад малото дрвено куќарче во обраснатиот двор.

Ете! Повторно ја виде истата работа. Тоа беше силна, бела светлина - брзо, енергично блескање - леташе помеѓу дрвјата. Постепено, светлината избледе, повлекувајќи се во темнината на шумата сè додека не исчезна целосно.

Добредојде во Малабај, Северна Каролина, си помисли таа. Дом на светлечки духови, џинови и крадци на накит.

Емили се сврте за повторно да влезе во собата, но се вкопа в место.

Таму, на старата метална масичка на балконот, ставена врз слој од исушени лисја, стоеше среќната бразлетна на мајка ѝ.

Иако пред само неколку минути таму немаше ништо.

ПРЕМНОГУ ВИНО. Баш така, Џулија имаше намера да го обвини виното. Кога ќе ја видеше Стела следното утро, таа планираше да рече: „Ох, а онаа работа што ја реков за Соер синоќа, заборава на тоа. Тоа само виното зборуваше наместо мене.“

Додека Џулија одеше накај својот стан таа вечер, таа се чувствуваше благо испаничено и воопшто не беше весела - а тоа беше вообичаена состојба за неа после пиене летно вино во дворот со Стела. Таа имаше само шест месеци пред повторно да се ослободи од овој град, шест месеци кои требаа да бидат лесни, најлесниот дел од нејзиниот двегодишен план. Но со едно испуштање, со едно минијатурно избрзување на нејзиниот јазик, таа штотуку си ги имаше отежнато работите до бескрај. Ако нејзините зборови стигнеа до Соер, тој немаше да сака да го батали тоа. Таа го знаеше премногу добро.

Ја отвори вратата на врвот од скалите и влезе во тесниот ходник. На горниот кат од куќата на Стела не беше направено ништо за просторот да заличи на стан. Во ходникот имаше четири врати. Едната водеше до тоалетот, другата до спалната соба на Џулија, третата до втората спална соба која беше претворена во кујна и четвртата до последната минијатурна спална соба која Џулија ја користеше како дневна соба.

Пред многу години, откако поранешниот сопруг на Стела ја потрошил целата нејзина животна заштеда, тој одлучил дека за екстра пари добро би им дошле кирации, па така ставил една долга завеса на врвот од скалите и рекол, „Ете! Инстант стан.“ Потоа бил изненаден кога никој не сакал да го изнајми просторот. *Мажите со непромислени постапки секогаш се изненадуваат од последиците*, велеше Стела секогаш. Таа исто така тврдеше дека во текот на последната година од нивниот брак, нејзиниот поранешен сопруг почнал да остава нежна црна прашина на сè што ќе допрел, доказ за неговото црно срце. Кога почнала да ја забележува црната прашина на други жени - попрскана на задниот дел од нивните листови кога носеле шорцеви во летните денови и зад нивните уши кога ги носеле косите собрани - Стела конечно го исфрлила од дома. Потоа го натерала својот брат да стави правилна врата на горниот дел од скалите и лавабо и шпорет во една од спалните соби, надевајќи се дека нешто добро би можело да излезе од завршувањето на она што го почнал нејзиниот неспособен поранешен сопруг. Џулија ѝ беше прва кираџика.

На почетокот, на Џулија не ѝ беше пријатно да живее во простор изнајмен од една од нејзините стари непријателки од средно школо. Но таа немаше избор. Станот на Стела беше единственото место што Џулија можеше да си го дозволи кога повторно се досели во Малабај. Беше пријатно изненадена, бидејќи и покрај нивното минато, таа и Стела всушност добро се сложуваа. Нивното пријателство беше чудно и невообичаено, пријателство кое Џулија сè уште не знаеше како да го објасни. Стела беше една од најпопуларните девојки во

средното училиште Малабај, член на Сасафрас - така се викаше елитната група на убави, популарни девојки, т.е. тие самите се нарекуваа така. Џулија беше девојката која сите ја избегнуваа во ходниците. Таа беше намуртена, безобразна, дрска и непобитно чудна. Ја боеше својата коса со светло розова боја, носеше нешто кожно на себе секој ден и ставаше толку многу црн молив за очи што изгледаше помодрено.

А нејзиниот татко даваше сè од себе за да не го забележува тоа.

Џулија се упати кон својата спална соба, но пред да го вклучи светлото, таа забележа дека од некаде доаѓаше друга светлина. Светлината доаѓаше од соседната куќа, од куќата на Ванс Шелби. Се упати кон отворениот прозорец во темнината и погледна надвор. Толку време живееше во куќата на Стела, толку бессони ноќи имаше поминато гледајќи низ овој прозорец, а никогаш, ниту еднаш, немаше видено запалено светло во некоја од спалните соби на вториот кат во соседната куќа.

На балконот имаше тинејџерка. Таа само стоеше таму, мирна како снег, гледаше во шумата зад куќата на Ванс. Беше слаба како гранка од врба, на главата имаше капа од жолта коса, а од неа испаруваше еден тажен вид на ранливост кој правеше ноќта да мириса на јаворов сируп. Кај неа имаше нешто познато, па тоа беше она што ја натера Џулија одеднаш да се сети. Внуката на Ванс требаше да дојде да живее со него. Во текот на изминатата недела, во ресторанот на Џулија, никој не зборувааше за ништо друго, освен за тоа. Некои луѓе беа љубопитни, некои исплашени, а некои отворено зловни. Не сите ѝ имаа простено на мајката на ова девојче за она што таа го имаше направено.

Џулија не сакаше ни да размислува за тоа што го чекаше девојчето. Самата помисла ја вознемируваше и воопшто не ѝ се допаѓаше. Доволно беше тешко човек да живее со своето минато. Никој не требаше дополнително да пати и поради минатото на некој друг.

Џулија веднаш одлучи дека следното утро ќе направи една торта плус во ресторанот за да ѝ ја однесе.

Таа се соблече и си легна. По некое време, светлото во соседната куќа се изгасна. Џулија воздивна, се сврте настрана и почна да го чека пречкртувањето на уште еден ден од нејзиниот календар.

ПО СМРТТА НА нејзиниот татко пред речиси две години, Џулија имаше земено неколку слободни денови од работа за да се врати во Малабај и да ги среди сите негови работи. Нејзиниот план беше брзо да ги продаде неговата куќа и неговиот ресторан, а потоа да ги земе парите, да се врати во Мериленд и конечно да си го исполни животниот сон - да отвори своја сопствена пекарница и слаткарница.

Но работите не одеа баш како што требаше.

Таа брзо откри дека нејзиниот татко бил во големи долгови, неговата куќа и неговиот ресторан заглавени со куп хипотеки. Таа успеа да ја отплати хипотеката на куќата со продавање на самата куќа, а дел од тие пари покрија и мала сума од хипотеката на ресторанот. Но дури и покрај продажбата на куќата, таа целосно ќе банкротираше макар и да го продадеше ресторанот тогаш. Па така го оформи нејзиниот сега озлогласен двегодишен план. Џулија планираше да живее многу скромно и да работи многу напорно додека беше тука за во рок од две години да може да ја отплати хипотеката и да го продаде ресторанот (*Скара кај Џеј*) со добар профит. Таа беше совршено отворена и искрена во врска со ова со сите во градот. Планираше да остане во Малабај две години, но тоа *не значеше дека таа сè уште живееше овде*. Ова беше само посета. Тоа беше сè.

Кога го презеде ресторанот, *Скара кај Џеј* имаше скромни, но лојални муштери, благодарение на нејзиниот татко. Тој знаеше да направи луѓето да се чувствуваат среќно кога ќе си заминат; тие секогаш мирисаа на задоволство и сладок жолтеникав чад на скара кој се влечеше зад нив како долг невестински фустан. Но во Малабај имаше прилично голем број на скара ресторани, па конкуренцијата беше жестока. Со оглед на тоа што татко ѝ повеќе не беше тука да ги освојува и чува

муштериите со својот добродушен карактер, Џулија знаеше дека на ресторанот му требаше нешто по што ќе се разликува од другите. Па така таа почна да пече и продава торти - нејзината специјалност - и тоа беше вистински благослов за работата. За многу кратко време, *Скара кај Џеј* повеќе не беше ресторан познат само по првокласна скара, туку исто така и место познато по најдобрите торти и печива во градот.

Џулија секогаш стигнуваше во ресторанот уште пред да се раздени, а единствената личност која стигнуваше таму пред неа беше готвачот. Тие ретко разговараа. Тој си имаше своја работа, а таа нејзина. Секојдневното водење на ресторанот им го оставаше на луѓето кои татко ѝ ги имаше обучено. Луѓето на кои тој им веруваше. И покрај тоа што скарацискиот бизнис ѝ беше во коските, таа се обидуваше да се држи што е можно понастрана. Џулија го сакаше својот татко, но беа поминати многу години од времето кога сакаше да биде како него. Кога беше дете, пред да израсне во намуртен тинејџер со розова коса, Џулија го следеше до работа секој ден пред да замине на училиште и со задоволство му помагаше со сè што можеше: од работење како келнерка, до фрлање дрва во жарот на скарата. Дел од нејзините најубави спомени беа од времето поминато во *Скара кај Џеј* со татко ѝ. Но оттогаш се беа случиле премногу работи за таа некогаш да може да верува дека повторно би можело да ѝ биде убаво и пријатно овде. Па така Џулија доаѓаше рано, ги печеше тортите за дента и заминуваше уште со пристигнувањето на првите муштерии ранобудници кои доаѓаа на појадок. Имаше добри денови кога таа воопшто не го ни гледаше Соер.

Како и да е, се покажа дека денешниот не беше добар ден.

„Нема шанси да погодиш што ми кажа Стела синоќа“, рече Соер Александар, влегувајќи во кујната баш кога Џулија ја завршуваше тортата со јаболка што планираше да ѝ ја однесе на внуката на Ванс Шелби.

Џулија накратко ги затвори очите. Стела сигурно му се имаше јавено уште во истата секунда кога таа синоќа си замина за да се качи во својот стан.

Соер дојде до масата од не'рѓосувачки челик каде што таа работеше и застана блиску до неа. Тој беше како ладен свеж воздух. Беше самоуверен, самобендисан и горд, но сите му простуваа затоа што шармот околу него блескаше и грееше како сонце. Тој имаше сини очи и руса коса, беше згоден, паметен, богат и забавен. Исто така беше одвратно љубезен, како и сите останати мажи во неговото семејство, жив пример за јужњачката добродушност и срдечност. Соер секое утро го носеше својот дедо во ресторанот на Џулија само за тој да може да појадува со своите стари пријатели.

„Не смееш да влегуваш во кујнава“, рече таа додека го ставаше последниот слој суви јаболка врз тортата.

„Пријави ме кај сопственикот.“ Зеде еден паднат прамен од нејзината коса и ѝ го стави зад левото уво, а неговите прсти кратко се задржаа на тенкиот розов прамен кој таа сè уште го боеше. „Зар не сакаш да знаеш што ми кажа Стела синоќа?“ праша тој.

Таа ја повлече главата од неговата рака додека ги редеше последните парченца од јаболката. „Стела синоќа беше пијана.“

„Ми рече дека си ѝ кажала дека печеш торти поради мене.“

Џулија знаеше дека ќе дојде до ова, но сепак се згрчи, раката со која ја држеше шпатулата за фил ѝ се вкочани сред движење. Како и да е, брзо си дојде на себе и продолжи да го мачка филот, надевајќи се дека тој немаше забележано ништо. „Таа мисли дека немаш самодоверба. Се обидува да ти го напумпа егото.“

Соер ја крена едната веѓа на оној негов безобразен начин. „Сум бил обвинуван за многу работи, но не и за немање самодоверба.“

„Мора да е тешко да си толку убав.“

„Жив пекол е. Навистина ли ѝ го рече тоа?“

Таа ја фрли шпатулата во празната чинија во која стоеше филот, а потоа ги спушти двете работи во лавабото. „Не ми текнува. И јас бев пијана.“

„Ти никогаш не се опијануваш“, рече тој.

„Ти не ме знаеш доволно добро за да даваш вакви општи изјави како: ‘Ти никогаш не се опијануваш.’“ Џулија се почувствува добро кога му го кажа тоа. Таа беше далеку од овој град цели осумнаесет години. Сакаше да му каже: *Не сум веќе она што бев, гледај колку сум сменета.*

„Во право си. Но ја знам Стела. Дури и кога пие, таа никогаш не лаже. Зошто би ми кажала дека ти печеш торти поради мене ако тоа не е вистина?“

„Јас правам торти. Ти си изгорен за благо, цел град го знае тоа. Можеби ги поврзала и помешала тие две работи.“ Таа се упати кон магацинот за да земе кутија за тортата, задржувајќи се повеќе од неопходното во надеж дека можеби тој ќе се откаже и ќе си замине.

„Ќе носиш торта со тебе?“ ја праша кога излезе од магацинот. Тој се немаше поместено од место. Кујната вриеше од активност - келнерите влегуваа и излегуваа, готвачите се врткаа натаму-наваму, на скарата постојано се фрлаа парчиња месо - а тој стоеше совршено мирно. Таа мораше брзо да го сврти погледот. Долгото гледање во мажите од семејството Александар беше како гледање во сонцето. Сликата ти се врежуваше во зениците. Таа можеше да ги затвори очите и да продолжи да го гледа.

„Ја направив за внуката на Ванс Шелби. Таа синоќа стигна.“

Тоа го натера да се насмее. „Сакаш да ми кажеш дека ти ќе дадеш некому торта за *добредојде*?“

Таа ја немаше сфатено иронијата сè додека тој не ѝ го посочи тоа. „Не знам што ми стана.“

Соер ја гледаше додека ја ставаше тортата во картонската кутија. „Ми се допаѓа како ти стои бојава“, рече тој, допирајќи го раковот од нејзината бела блуза.

Џулија веднаш ја повлече раката. Го избегнуваше овој човек уште откако се врати во Малабај, година и пол, а сега мораше да ја оплеска работата и да отиде да ѝ ја каже на Стела баш таа една работа за која знаеше дека ќе го привлече кон неа како гравитација. Тој го бараше овој изговор уште од првиот момент кога таа стапна во градот. Сакаше да ѝ се доближи. Таа беше свесна за ова

и истото ја разбеснуваше. Како се осмелуваше? Како воопшто можеше да помисли дека можеа да продолжат каде што имаа застанато после сè што се имаше случено?

Таа посегна и го затвори прозорецот над нејзината маса. Тоа секогаш беше последната работа што ја правеше секое утро и понекогаш ја растажуваше. Уште еден ден, уште еден повик без одговор. Ја зеде кутијата со тортата и ја изнесе од кујната со себе без да му каже друг збор на Соер.

Скара кај Џеј беше многу едноставен ресторан, како и најголемиот дел вистински стара ресторани на југот - линолеумски подови, пластични мушамии на масите, тешки дрвени сепариња. Почитување на традицијата. Кога го презеде ресторанот, Џулија само еднаш се обиде да направи неколку ситни промени, но истите беа преретнати со толку побуни што мораше веднаш да врати сè во првобитната состојба како што беше оставено од татко ѝ.

Таа излезе од кујната, влезе во главната просторија на ресторанот, ја спушти кутијата на шанкот и ја зеде малата црна табла. На неа ги напиша имињата на слатките на денот: традиционална јужњачка црвена торта, шеќерни колачи со праска, макарунс со зелен чај и мед и крофни со боровинки. Знаеше дека прво ќе се продадат поневообичаените работи. И требаше скоро цела една година, но таа ги имаше придобиено и освоено своите редовни муштерии со своите вештини за работите кои веќе им беа познати, па сега беа подготвени да пробаат буквално сè што таа можеше да направи.

Соер излезе од кујната баш кога таа ја спушти таблата на шанкот. „Ќе кажав на Стела дека ќе дојдам на пица вечер. Ти ќе бидеш таму?“

„Јас секогаш сум таму. Не ми е јасно само зошто вие двајца не легнете веќе еднаш и да завршите работа.“ Уште од враќањето на Џулија во Малабај, Соер секој четврток ѝ се додворуваше на Стела со нарачување пица. Стела се колнеше дека помеѓу нив не се случува ништо, но Џулија ја сметаше за наивна.

Соер се навали накај неа. „Јас и Стела веќе имаме легнато“, ѝ шепна на уво. „Пред три години, откако се

разведе. И пред да помислиш дека ова звучи непребирливо, ќе ти кажам само дека во последно време се обидувам да не се каам за ниедна од работите што ги правам или ги имам направено.“

Џулија му упати еден остар поглед додека тој заминуваше. Неговото попатно, несериозно и речиси безобразно спомнување на ова ја изненади и ја натера да почувствува кисела горчина, како пробување зелен лимон за првпат во животот.

Таа не можеше да го обвини што беше исплашен тинејџер кога дозна дека останала трудна од нивната една и единствена ноќ помината заедно на фудбалскиот терен пред многу години. *И таа* беше исплашен тинејџер. И двајцата ги имаа донесено единствените одлуки кои беа способни да ги донесат во тоа време.

Но Џулија ја презираше леснотијата со која тој си го имаше продолжено својот живот. За него, тоа беше само една ноќ. Една ноќ за каење. Една ноќ со чудната, непопуларна девојка со која едвај разговараше на училиште. Девојка која беше лудо вљубена во него.

Оф, Боже. Таа немаше намера да дозволи повторно да падне во оваа улога. Не можеше. Не смееше.

Ќ остануваа само уште шест месеци додека да го напушти ова лудо место засекогаш и никогаш повеќе да не помисли на Соер.

Ако имаше барем малку среќа.